ANUL X No. 2826

10 bani Exemplarul

DUMINECA 11 MAI, 1897.

Adevĕrul

Să te ferești Romîne de cuiŭ străin în casă!
V. ALEXANDRI

Redacția
PASAGIUL BĂNCEĬ NAȚIONALE (TELEFON No. 25).

Director politic: ALEX. V. BELDIMANŬ

Administrația
PASAGIUL BĂNCEĬ NAȚIONALE (TELEFON No. 25).

ZI DE DOLIU, ZI DE RUȘINE

Umilința Romîniei

Zece Maĭ

Deşi ţintuit de boală pe patul suferinţeĭ, totuşĭ nu pot lăsa să treacă aniversarea acesteĭ zile nefaste pentru Romînia fără ca să nu-mĭ spun şi eŭ cuvîntul meŭ.

Azĭ maĭ mult ca orĭ cînd, sînt mîndru de intransigenţa mea. Am fost în potriva principeluĭ Carol din primul moment de cînd a pus piciorul pe pămîntul Romînieĭ şi azĭ cînd după treĭ-zecĭ şi unul anĭ de Domnie, Carol I s'a arătat atît de nepăsător pentru demnitatea ţăreĭ, azĭ cînd i-a plecat ghenunchiĭ înaintea Rusuluĭ şi Austriaculuĭ, azĭ maĭ mult de cît orĭ cînd, am dreptul să încadrez în negru *Adevĕrul* şi să numesc ziua de zece Maĭ:

O zi de doliŭ.

Alex. V. Beldimanŭ.

ZI DE DOLIU! ZI DE RUŞINE!

Directorul acestuĭ ziar numeşte ziua de 10 Maĭ, zi de doliŭ. Astă-zi, această sărbătoare a regeluĭ pe lîngă zi de jale, a ajuns şi zi de ruşine pentru ţară.

Era şi este zi de doliŭ, de oare-ce e aniversarea regalităţeĭ, ziua în care ţara este presupusă că sărbătoreşte pe regele eĭ. Oare ţara are de ce să se bucure că pe tronul Romînieĭ de maĭ bine de treĭ-zecĭ de anĭ domneşte un rege care a făcut totul numaĭ pentru sine, nimica pentru ea? Putem fi noĭ mulţumiţĭ că regele Carol, adus din Germania ca să moralizeze ţara, să o aducă la viaţa constituţională, a corupt moravurile publice şi, maĭ mult, a falşificat întreg sistemul nostru parlamentar, concentrînd în mîinile sale toate puterile, distrugînd orĭ şi ce iniţiativă, slugărind pe toţĭ oameniĭ noştri politicĭ, schimbînd această ţară în aşa chip că azĭ totul trebuĭe reînceput?

Poate şi ţara în sărbătoare, cînd rotindu-ţi ochiul asupra plaiuluĭ dunărean, vezĭ grădina de altă-dată în părăginĭ, sărăcia făcîndu-şĭ cuĭbul la noĭ şi Romînia ajunsă ţară săracă, pe cînd regele eĭ este cel maĭ bogat dintre suveraniĭ Europeĭ?

E zi de doliŭ, zi de jale, această sărbătoare a lumeĭ oficiale. Bătrînul nostru director are perfecta dreptate cînd încadrează în negru *Adevĕrul* în fie-ce an, cu ocaziunea acesteĭ mascarade regeştĭ.

De azĭ înainte însă pe lîngă doliŭ se asociază şi ruşinea ca să caracterizeze această zi.

Sub glorioasa stăpînire a regeluĭ Carol, puterile străine îşĭ pot permite să-şi bată joc de noĭ şi Rusia ne trimite circulărĭ în care ne pune nota bună la conduită, că am imitat purtarea Bulgarieĭ, Serbieĭ şi Muntenegruluĭ, şi nu ne-am amestecat în cearta Grecilor cu Turciĭ. Marele nostru căpitan, pe fruntea căruĭa am aşezat coroana de oţel, în mîna căruĭa am pus paloşul luĭ Mihaĭ Viteazul şi al luĭ Ştefan cel Mare, se simte azĭ îngreunat cu această trofee de glorie, cu aceste insigne de cinstire. El uĭtă că este cavalerul care trebuĭe să-şĭ apere cinstea ţăreĭ şi, luînd fără drept conducerea politiceĭ externe, permite orĭ-cuĭ să ne batjocorească.

Dacă odată cu regele Carol a venit în ţară sărăcia şi imoralitatea, azĭ să fie ştiut că, după treĭ-zecĭ de anĭ de stăpînire, suveranul acesta atît de puţin îşĭ iubeşte ţara că nu se simte jignit cînd politica sa externă are ca roade această perpetuă umilinţă a noastră!...

Cu ruşine trebuĭe să ne aducem aminte că Bulgaria, sub principele de Batemberg şi sub primul săŭ ministru Stambulof, a ştiut să dea exemple de demnitate şi Europeĭ şi maĭ ales nouă. Orĭ-cît am fi de micĭ faţă de Rusia, sîntem o ţară de sine stătătoare, avem o armată care este bine apreciată în străinătate şi, dacă este vorba ca să ne apărăm demnitatea ţăreĭ şi libertatea eĭ, Romîniĭ încă pot lupta şi murĭ cu bravură. Carol trebuĭa să fi ştiut aceasta, trebuĭa să nu terfelească steagul ţăreĭ şi în acest caz cu el ar fi avut pe toţĭ aceĭa carĭ îşĭ iubesc ţara.

A preferat însă să fie umilit, să ne umilească şi pe noĭ şi această faptă Romîniĭ nu-ĭ vor putea uita.

Pe cînd dar oştirea înşiruită pe stradă, strigă *ura*, pe cînd soldaţiĭ defilează pe bulevard în faţa suveranuluĭ, pe cînd lumea oficială se prosternă înaintea aceluĭa carĭ o ţine sub loviturĭ de cravaşă, ţara adevărată trebuĭe să fie în doliŭ şi fie care patriot la auzul bubuitului tunuluĭ care anunţă ziua de 10 Maĭ, se exclame:

ZI DE DOLIU! ZI DE RUŞINE!

Const. Mille.

SATIRA POLITICA

Evrika!

Să se liniştească colonia elenă de la Colaro, nu e vorba de *Zito o polemos*!

Iată de ce e vorba.

Se spune că un Englez excentric ar fi oferit odinioară un premiŭ de un milion, aceluĭ bărbat care ar putea deveni, pardon, însărcinat!

Se spune că mulţĭ bărbaţĭ şĭ-aŭ dat foarte multă osteneală, din acel moment, pentru ca să cîştige milionul, ĭar în urma războĭuluĭ turco-grec, milionul englezuluĭ devenise în mare pericol.

Cînd de-o-dată, fără nicĭ un semn prevestitor, fără cometă şi fără fluctuaţie la Bursă, ĭată că citim în *Monitorul oficial* un *Buletin* privitor la sănătatea prinţuluĭ Ferdinand. Şi, o miracol! în fruntea medicilor iscăleşte Dr. Cantacuzino.

Orĭ, D-rul Cantacuzino este mamos!

Comentariile sînt de prisos!

Vax.

Norocul regeluĭ

Se spune că regele Carol are un mare noroc, că, adică, vremea orĭ cît de urîtă în ajun se deschide pentru ziua de 10 Maĭ, noriĭ se risipesc ĭar soarele se arată.

E posibil ca şi anul acesta ploile torenţiale să înceteze, ziua să fie senină şi soarele să strălucească, se poate ca, încă odată, defilarea de 10 Maĭ să fie protejată de favorurile atmosferice, dar nu e maĭ puţin adevărat că anul acesta regele nu va maĭ apare în faţa ţăreĭ cu fala întreagă şi cu prestigiul deplin.

Anul acesta noriĭ îĭ vor întuneca splendoarea. Dacă cerul va fi senin, nu va fi senin regele, căcĭ ultima umilinţă fabricată de Austro-Rusia şi înghiţită cu recunoştinţă de către D. Sturdza, are natura uneĭ ofense şi uneĭ înjosirĭ.

La 10 Maĭ 1897 regele Carol se arată poporuluĭ romînesc, nu ca suveranul mîndru şi independent, nu ca regele unuĭ popor care trăeşte din viaţa luĭ proprie, dar ca un vasal, ca un mititel prinţ umilit şi protejat, pe care doĭ stăpînitorĭ de o dată cînd îl bat pe umerĭ şi îĭ aduc laude, cînd îl bat la spete şi îl dojenesc.

Uniĭ spun că această situaţie ruşinoasă creĭată regeluĭ se datoreşte D-luĭ Sturdza ĭar că suveranul ar fi foarte amărît de impasa în care l-a vîrît nepriceputul săŭ consilier; ĭar alţiĭ afirmă că regele însuşĭ ar fi dat D-luĭ Sturdza instrucţiunĭ anticipate, de cum trebuĭe să răspundă noteĭ austro-ruse, despre sosirea căreĭa avea deja cunoştinţă.

Ceĭ dintîĭ vor să acopere pe rege şi să-l prezinte ca pe o victimă a gogomănizmuluĭ sturdzist, ceĭ din urmă afirmă cu tărie cum că şi cu răspunsul la nota austro-rusă s'aŭ petrecut lucrurile ca şi cu chestia Ghenadie, adică: regele a săvîrşit şi D. Sturdza a pătimit.

Orĭ cum ar fi, nu e maĭ puţin adevărat că regele a suferit, de rîndul acesta, maĭ mare ruşine de cît D. Sturdza, de oare-ce politica exterioară este condusă direct de Majestatea sa, de oare-ce tot Majestatea sa a înodat actualele raporturĭ ale ţăreĭ cu străinătatea şi a strîns legăturile dintre Austro-Ungaria şi Romînia.

Acuma fie-care este în drept să întrebe pe Carol I: Majestate, unde sînt foloasele alipireĭ noastre de tripla alianţă? Majestate, ce a cîştigat ţara în schimbul sacrificăreĭ romînilor din Ardeal? Majestate, din momentul în care aĭ luat singur cîrma politiceĭ externe a ţăreĭ, unde îţĭ sînt succesele?

Adevărul este că ţara a fost pălmuită şi înjosită chiar de către acel împărat a căruĭ politică o slujim maĭ credincios.

Dar ţara îşĭ merită soarta, căcĭ dînsa singură şi-a dat părul pe mîna suveranuluĭ.

Dragoş.

PARADA

Conducătoriĭ popoarelor, aceĭa carĭ formează clasa stăpînitoare aŭ făcut o invenţiune genială cînd aŭ născocit aşa zisele sărbătorĭ naţionale. Eĭ aŭ ştiut să exploateze partea copilăroasă a omuluĭ, pentru ca să-ĭ paraliseze judecata sănătoasă.

Aşa, inchipuiţi-vă că la 10 Maĭ lumea nu s'ar deştepta în bubuitul a 101 tunurĭ, n'ar vedea stradele împodobite, n'ar auzi sunetul zgomotos al muzicilor şi n'ar fi orbiţĭ de focul colorat şi strălucitor al artificiilor. Ce s'ar întîmpla în acest caz? Fie-care ar avea timpul să se întrebe: Ce este 10 Maĭ? De ce serbăm pe 10 Maĭ? Ce a adus ţăreĭ, poporuluĭ, 10 Maĭ?

Şi cînd, liniştit şi neameţit de sgomotul paradeĭ, cetăţeanul ar căuta să răspundă, judecat, la aceste întrebărĭ, fatal ĭ-ar veni în minte: că pe cîmpul de resboiŭ aŭ murit miĭ de oamenĭ pentru ca să dăm robieĭ muscăleştĭ miĭ de romînĭ basarabenĭ; că regele 'şĭ-a pus pe cap o coroană de oţel şi poporuluĭ 'i s'a legat mîinile în lanţurĭ de oţel; că Ţara a dat luĭ Vodă 12 moşiĭ şi el nu are nicĭ petecul de pămînt trebuincios ca să-şĭ îndestuleze nevoile uneĭ viaţĭ mizerabile. Uniĭ îşĭ vor privi braţele schilodite ale corpuluĭ acoperit de zdrenţe pe care îl poartă pe la uşile bogaţilor, ca să cerşească o bucată de pîĭne. Orfaniĭ 'şĭ-ar aduce aminte de părintele perdut pe cîmpul de luptă, de tatăl lor dat pradă ciorilor în şanţurile de la Plevna.

•

Dar nu, nimenĭ nu-şĭ poate aduce aminte de serviciile pe carĭ 10 Maĭ le ascunde sub găteala de sărbătoare.

Toată lumea se găteşte să vadă parada.

— Aĭ ţaţo în tîrg să'mĭ iaŭ o cordea pembea!

— Ci că bine zicĭ! şi mie 'mĭ trebuesc o pereche de mănuşĭ de *pod de sĕŭ*.

•

— Ah! ce bine îmĭ pare c'o să-mĭ văd strejentu călare. Parcă-ĭ un zmeŭ pe harmăsaru ăla negru.

— Tacĭ soro, că m'apucă cînd mă gîndesc la majuru meŭ! Parcă-l văd cu mustăţile în vînt, parcă e o coamă de cal.

•

— Să mergem la şosea? Ci că acolo e paradie anu ăsta. O să vedem şi pe prinţesa. Vaĭ, maică, parcă-ţĭ vine s'o sorbĭ într'un pahar cu apă.

— Eh! cine n'ar sorbi o, dar de, parcă ea să dă. E mîndră că e fată de împărat din alte ţărĭ.

— Oftează regimentele soro cînd o vede!

•

— Ba zăŭ, serbarea anul ăsta n'o să aibă nicĭ o viaţă.

— Dar de ce soro?

— Păĭ n'aĭ văzut la gazetă că prinţul e bolnav. Fără Fritz, zăŭ, nu-ĭ paradie. Ah! dacă 'ţĭ aducĭ aminte ce ţanţoş mergea la defilare.

— Parcă înghiţise un băţ!

— Lasă soro că era ăl maĭ mîndru!

— Tacĭ fă, că o să ajungĭ ca craioveanca aia de tot umbla după Vodă.

— Zăŭ că ţi se pierde mintea după aşa cruce de voinic.

•

Şi aşa îşĭ petrec mahalalele ziua de 9 Maĭ pînă pe la opt ore seara, cînd se duc toate femeile la culcare, pentru ca a doua zi să iasă dis de dimineaţa pe bulevard ca să vadă oştirea.

Şi toate neamurile comisarilor, subcomisarilor, epistaţilor şi sergenţilor sunt vizitate, linguşite şi înconjurate, pentru ca să le facă rost de cîte un bilet la *tribunie*.

•

Poporul vrea să vadă parada. Focul de artificiĭ, luminaţia şi muzica sunt unica lor preocupare. Şi bătrîna care are doĭ fiĭ pe cîmpul de resboiŭ, şi văduva văduvită de un obuz care i-a ucis bărbatul la Plevna, şi fata rămasă pe drumurĭ prin moartea tatăluĭ pe cîmpul de resboiŭ, şi cetăţeniĭ cu avutul secfestrat pentru plata parăzilor şi schilodul pe care resboiul l'a făcut neputincios şi l'a asvărlit în rîndul neputincioşilor... toţĭ, toţĭ nenorociţiĭ isbiţĭ de nenorocirile resboiuluĭ şi ale paradeĭ sunt pe strade, toţĭ strigă: Să trăiască 10 Maĭ!

Zed.

Umilinţa Romînieĭ

Gravura de pe pagina întîĭ explică perfect situaţiunea Romînieĭ, faţă de cele două puterĭ: Rusia şi Austria. Gravura arată pe regele Carol îngenunchiat cu umilinţă înaintea celor două monarchĭ, pe cînd Bulgaria, Serbia şi Muntenegrul păstrează o atitudine demnă.

Şi dacă Carol personal s'ar umili, nu am avea nimic de zis. El însă reprezintă ţara şi Romînia liberă şi independentă, ţara luĭ Mihaĭ-Viteazul şi Ştefan-cel-Mare şi cînd regele eĭ îşĭ pleacă capul, umileşte ţara şi o face de ocară.

Ilustraţiunea noastră trebuĭe păstrată în orĭ şi ce casă de Romîn patriot. E o aducere vecĭnică aminte, că sîntem sub un regim absolutist şi sub o domnie în care suferim ruşinea şi umilinţa.

Odată numele de romîn era o mîndrie. Carol l-a făcut să înceapă să fie de batjocură.

In istoria noastră naţională ceĭ treĭ-zecĭ de anĭ de stăpînire a luĭ Carol I-iŭ, trebuĭe de pus sub rubrica aceasta: Umilinţa Romînieĭ.

SĂ-ŞI IA PILDĂ

Purtarea dinastieĭ greceştĭ faţă cu poporul elin şi, ca urmare, purtarea acestuĭa cu familia regală trebuĭe să servească de pildă tuturor celor carĭ şăd pe tronurĭ şi tuturor popoarelor carĭ se lasă a fi stăpînite.

Şi maĭ ales trebuĭe să servească de pildă acelor popoare carĭ aŭ încoronat ca Domnĭ, ca regĭ aĭ lor nişte oamenĭ carĭ pînă în momentul alegereĭ n'aŭ avut nicĭ un fel de contact cu ceĭ peste carĭ aveaŭ să stăpînească.

Regele George a fost ales de Greciĭ carĭ ĭ-aŭ încredinţat luĭ tot ce a maĭ rămas din antica lor splendoare, patria şi cinstea. Şi ce a făcut acest om 30 de anĭ după ce s'a urcat pe tron?

Pentru o sumă de banĭ a speculat interesele cele maĭ scumpe a le poporuluĭ săŭ, pentru asigurarea tronuluĭ şi dinastieĭ sale a adus un popor întreg materialiceşte la sapă de lemn, moraliceşte la disperare.

Cine nu ştie astă zĭ că regele George a speculat la bursele din Berlin şi Paris în contul înfrîngerilor suferite de oştirile sale? Cine nu ştie că poporul elin a fost trădat de regele George prin faptul că se puneaŭ în circulaţie ştirĭ falşe, prin faptul că s'a impus numirea în fruntea oştirilor a găgăuţilor princiarĭ şi a curtezanilor favoriţĭ?

După ce a stat 30 de anĭ pe tronul Grecieĭ, după ce 30 de anĭ a trăit din munca şi sudoarea poporuluĭ grec, regele George a speculat interesele acestuĭ popor şi pînă în ultimul moment, cînd patria sa adoptivă, cînd cinstea şi prestigiul eĭ sînt în primejdie, el nu se gîndeşte la alt-ceva de cît la chipul cum ar putea să-şĭ garnisească maĭ bine punga...

Şi acum să aruncăm o privire şi în ţara noastră şi să vedem: ce se petrece la noĭ? Oare regele nostru nu a luat în proprietatea sa cele maĭ frumoase moşiĭ ale ţăreĭ? Oare regele nostru nu exploatează această nenorocită ţară în chipul cel maĭ neomenos?

Oare regele nostru nu adună banĭ albĭ pentru zile negre, scoţînd bogăţiĭ din această ţară şi transportîndu-le în streinătate? Oare în 30 de anĭ de domnie Carol I a devenit maĭ romîn de cît a devenit în acelaşĭ timp George I grec?

Nimic din toate acestea. Faţă cu poporul romînesc regele Carol manifestă un dispreţ neobicĭnuit, faţă cu străinătatea dă dovadă de un servilism fără de marginĭ, menit a ne compromite şi a ne necinsti!

Să fie decĭ pildă cele suferite şi păţite de Grecĭ pentru noĭ! Să ne deschidem bine ochiĭ acum în momentele acestea, cînd în fie-care minut sîntem ameninţaţĭ de cele maĭ marĭ primejdiĭ. Să nu lăsăm ţara pe mîna unuĭ străin venetic, care înainte de toate se gîndeşte la sine însuşĭ.

Iar regele Carol să-şĭ amintească, atuncĭ cînd trece în pretenţiunile şi în ridiculele sale apucăturĭ autocratice peste marginile permisuluĭ,—să-şi amintească, zic, de soarta luĭ George I

Poporuluĭ celuĭ maĭ îndelung răbdător i se sfîrşeşte răbdarea—şi atuncĭ vaĭ de regĭ!

Rar.

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL"

7

VALSUL BĂRBAŢILOR

Partea întîĭa

JENNY „AC-UŞOR"

II

„Recunosc că datorez D-luĭ Amédée Farigoule, în urma convenţiunilor încheĭate între noĭ, zece la sută din iverea ce va poseda ginerele căruĭa tot voĭa pe fiica mea adoptivă Jeana, născută Laduvand; suma de zece la sută, orĭ-care ar fi averea gineruluĭ, se va plăti, a doua zi de nuntă, în banĭ, cecurĭ saŭ valorĭ cotate la bursă".

— Zece la sută e mult, zise Gontran.

— E cu cincĭ la sută maĭ mult de cît luăm de obiceĭ, răspunse Farigoulle. Trebuĭe să ştiĭ că noĭ cerem cincĭ la sută cînd e vorba de o fată bogată care se căsătoreşte cu un tînăr sărac, o afacere relativ uşoară, — dar între noĭ e vorba de o fată sărmană care ĭa în căsătorie un om bogat, ceea ce e mult maĭ greŭ... Zece la sută nu e tocmaĭ mult... De alt-fel, orĭ de facem orĭ de nu facem, tot prietenĭ vom rămîne...

— Primesc, zise Gontran.

— Ştiam că o să te cuminţeştĭ...

Amédée Farigoule îĭ dădu condeĭul.

— Semnează.

Gontran iscăli pactul infamieĭ.

— Credeam, zise el, că veĭ cere garanţiĭ...

— Nu tot d'a una... Asta depinde de persoanele cu carĭ avem daraverĭ.

— Atuncĭ eŭ vă inspir încredere?

— Incredere deplină.

— Şi cam ce-aĭ putea să-mĭ facĭ?... căcĭ justiţia nu recunoaşte asemenea angajamente...

— N'avem nicĭ un angajament.

— Cum aşa?.....

— Da, nicĭ unul, din moment ce nu te veĭ ţine de vorbă....

— Adică, dacă nu-ţĭ voĭ plăti, vreĭ să zicĭ....

— Dacă nu mĭ veĭ plăti, puţin îmĭ pasă... Imĭ rămîne şantajul.... Putem orĭ-cînd destăinui bărbatuluĭ saŭ tînereĭ femeĭ,—căcĭ e tot d'auna unul din eĭ care nu ştie cum se fac asemenea afacerĭ, dacă nu chiar amîndoĭ,— modul cum s'a încheiat căsătoria lor. La nevoie, dacă prima comunicare nu ajunge, se va face o alta familieĭ, prietenilor d-tale, şi o notă poate fi transmisă ziarelor doritoare de asemenea scandalurĭ.

— Văd că aĭ prevăzut tot....

— Tot, chiar imposibilul.

— Cînd te maĭ pot vedea?

— Indată ce voĭ avea să-ţĭ comunic vre-o noutate interesantă.

— Voĭ aştepta decĭ.

— N'o să aştepţĭ mult.

Gontran se retrase.

Ceĭ doĭ oamenĭ îşĭ strînseră mîna amical.

Cît despre Marc Roux, se mulţumi să se ridice şi să trimită acestuĭ client noŭ un salut ceremonios.

Intors acasă, Gontran era vesel.

— Iată, într'adevăr, o afacere admirabilă!

Nu vorbi nimic femeĭeĭ sale.

Cît despre Jeana, el nicĭ nu se gîndea să 'ĭ facă o asemenea destăinuire.

Cu toată făgăduĭala orgolioasă a luĭ Farigoule „că nu va aştepta vreme lungă", Gontran îşĭ zicea că vor trece multe lunĭ, fără îndoĭală, pînă să se prezinte o ofertă convenabilă.

Şi făcu încă două vizite secretaruluĭ din camera Jeaneĭ.

Mica avere scădea din ce în ce.

Ruina nu era departe.

Dar îĭ trebuĭa aur, aur cu orĭ ce preţ!...

Farigoule, de altmintrelea, îşĭ ţinu cuvîntul.

După cincĭ-spre-zece zile, Gontran primi o scrisoare ast-fel compusă:

„D. Gontran Duperier este rugat să treacă „prin strada Dragon pentru afacerea ce-l interesează.

„Urgenţa nu strică".

Amédée Farigoule nu-şĭ pusese iscălitura pe această convocare vulgară.

Ea era semnată modest:

„Marc Roux".

Şi, într'adevăr, Marc Roux fu acela care primi pe Gontran.

IV

— Sper, Domnule, că veĭ recunoaşte că am procedat cu ĭuţeala fulgeruluĭ, zise asociatul luĭ Farigoule.

— Vă felicit... Aĭ să-mĭ facĭ vre-o propunere?..

— Nu cum-va îţĭ închipueştĭ că te-am chemat de geaba?...

— E serioasă propunerea asta?

— Domnule!... zise Marc Roux ofensat.

— Pardon!

Micul om slab parcurse un dosar.

Era foarte miop şi nasul săŭ atingea hîrtiile ce răsfoia.

După o tăcere scurtă:

— Vă putem oferi un om tînăr, de vre-o treĭ-zecĭ de anĭ, foarte disting, foarte instruit şi cu o situaţiune bună. La urma urmeĭ, aĭ să judecĭ... Iată-ĭ portretul... Dacă fotografiile sînt foarte adesea măgulitoare, aceasta, întîmplător, era de desubtul verităţeĭ..

Şi puse o fotografie sub ochiĭ luĭ Gontran, care aruncă asupra eĭ o privire grăbită, indiferentă.

Era, într'adevăr, un foarte frumos băĭat, brun, cu ochiĭ negri, cu mustaţa răsucită, subţire şi bine aranjată.

— Ce zicĭ?...

— Foarte bine... dar să vorbim puţin şi de onorabilitate...

— Onorabilitatea sa conzistă din 80 de miĭ de livre rente, bine dovedite şi asupra cărora nu există nicĭ o datorie. Ea este, după cum vezĭ, inatacabilă..

— Nu vroĭ să zic asta. Dar cum!.. e surprinzător ca un tînăr, om bogat, independent şi frumos, ar fi redus a căuta o femeĭe printr'o agenţie.. aşĭ fi curios să aflu mulţămită căror aventurĭ..

— Curiozitatea D-tale este legitimă, cu toate că, drept vorbind, asta te interesează puţin în fond, căcĭ eştĭ hotărît, nu-ĭ aşa, să trecĭ cu buretele peste multe slăbicĭunĭ?...

— Da, zise Gontran, roşind puţin.

— Istoria ce vreaŭ să-ţĭ povestesc nu va fi lungă şi, pentru a te linişti, n'am de cît să-ţĭ spun numele viitoruluĭ ginere... E destul, cred...

— Da, da, numele luĭ, zise Gontran; uĭtasem să întreb ce nume are...

— Uitare care poate fi foarte uşor ertată... Viitorul ginere se numeşte Francisc Thommeret...

— Fiul luĭ Leonce Thommeret care, înainte de a trece pe la juraţĭ, a reuşit să se sinucidă în celula sa?...

— Tocmaĭ... Thommeret tatăl, care se recăsătorise cu o văduvă, strangulase un copil născut din întîĭa căsătorie a acesteĭ femeĭ.

— Cunosc acest proces faĭmos...

Thommeret nega... El tăgădui pînă la sfîrşit.. E adevărat însă că băĭatul a murit strangulat... Acesta murind, rămase stăpîn Francisc de care ne ocupăm... Din nenorocire, procesul tatăluĭ a făcut pe vremea aceea prea mult zgomot, pentru că astă-zĭ să poată fi uĭtat cu desăvîrşire... Francisc suferă betul băĭat... S'a zis că greşalele sînt personale... dar greşalele părinţilor se răsfrîng şi asupra copiilor... Francisc Thommaret a dus o existenţă solitară, ceea-ce nu se potriveşte cu temperamentul săŭ, căcĭ îl ştiŭ ambiţios şi întreprinzător... El ar voi ca această căsătorie să fie un fel de reabilitare... E bogat, cum îţĭ spuseĭ; dată fiind însă origina avereĭ sale, n'are drupt ul să fie exigent. El caută decĭ o fată săracă, nobilă pe cît posibil, frumoasă, distinsă, care să facă onoare salonuluĭ săŭ... Acum ştiĭ despre dînsul ceea-ce ştiŭ şi eŭ; cred însă că acesta nu-ţĭ va schimba părerile în această privinţă.

— Din potrivă, zise Gontran cu căldură, mă simt atras către dînsul printr'o profundă simpatie.

— Atuncĭ, de sigur, ne aflăm pe calea reuşiteĭ.

Şi Marc Roux îşĭ frecă mîĭnile.

— E un punct negru însă, zise Duperrier.

— Care?

— Dacă Jeana află aceasta?... Şi dacă refuză?...

— Totul e să nu ştie despre dînsul de cît atîta vreme cît va dura logodna.

In vremea aceasta, Thommaret va reuşi să se facă ĭubit de dînsa... Şi odată ce fiica D-tale îl va ĭubi, Thommaret va fi liber să-ĭ povestească istoria tatăluĭ săŭ... Cunosc femeile... O să-l ĭubească şi maĭ mult... Il va plînge... Vor plînge împreună... Veĭ vedea,.. o să fie o căsnicie încîntătoare...

(Va urma).

IMPRESIUNI și PALAVRE

Articol de ocazie

...Am zis iubiteĭ mele cu glas duios (glasul meŭ, nu iubita) pe cînd tunurile mă anunțaŭ că a sosit ziua de doliŭ pentru țară, dar ziua de repaos și hoinarlîc pentru sub-scrisul, aceasta grație legeĭ repaozuluĭ de Dumineca și a sărbătoreĭ naționale — și am zis iubiteĭ mele, am zis cu glas duios și cu un transport de poĭezie:

— Nu vezĭ draga mea, cît de senin e cerul. Pare că te îndeamnă să-țĭ pierzĭ cugetul în infinitul luĭ albastru, întocmaĭ cum se pierde ciocîrlia în înaltele tăriĭ... E răcoare, soarele de-abia se arată și orașul tace, coprins încă de ițele de paiajen ale somnuluĭ.

E zece Maĭ, sîntem în luna clasică a poĭezieĭ, a florilor, a mieluluĭ fript și dacă nu ne vom iubi în această lună, ce vom face noĭ cînd vor sosi căldurile luĭ Cuptor saŭ gerul luĭ Decembrie? Haĭ, nu maĭ fi somnoroasă, aĭ dormit de ajuns, îmbracă-te repede și haide să sărbătorim și noĭ această zi regească. Regele o va prăznui în felul luĭ, va azista la slujba de la Mitropolie, va primi defilarea armateĭ, va avea seara recepțiune la palat. Și pe lîngă rege, „poporul“ va fi grozav de vesel, va fi călcat pe bătăturĭ, va mînca ghionturĭ de la gardiștĭ, va suferi de sete și nu va vedea de cît ceafa celor carĭ aŭ „fost invitațĭ“ la „paradie“ saŭ maĭ bine zis pe carĭ i-aŭ invitat doĭ comisar respectiv.

Noĭ însă haide la cîmp să prăznuim acolo pe zece Maĭ. In păduricea răcoroasă, sub teiul bătrîn și sfînt de pe malul lacului ne vom lua dejunul și cînd se va isprăvi vinul, ne vom sorbi unul pe altul cu privirea. Sîntem tinerĭ, viața este a noastră și D. Aurelian ne-a dăruit această zi! Ar fi trist să o petrecem în oraș, să ne îngropăm în obscuritatea odăilor saŭ să ne înghesuim într'un colț de stradă ca să privim „paradia“.

Și cînd luna va eși pe cer, luminînd cîmpia, pe drumul neted vom alerga ca două năluce, departe maĭ departe la hanul cu ceardac înalt și umbros, unde hangiul este om de isprava și știe să îngrijească de doĭ amorezațĭ....

...Și pe cînd eŭ vorbiam cu glas duios, cu privirea pierdută în depărtărĭ, iubita mea pe jumătate eșită din plapomă îmĭ spuse supărată:

— Iar îțĭ cîntă, Chițibuș. Eŭ vreaŭ să văd „paradia“! — N a!

Chițibuș.

N.B. Ca toate articolele de ocazie și acesta este scris înainte de ziua cu pricina. Dacă în loc să fie frumos o fi ploaie, onor. P. T. public este vestit că iubita mea va face contrariul și îmĭ va cere să mergem la țară, să ne preumblam.

E știut că o iubită care se respectă face tot-d'a-una din potriva dorințelor amantuluĭ.

Ch.

Cavalerii la catastrofa din Paris

Mișelia aristocraților. — Eroizmul muncitorilor. — Recompense

Sexul tare n'a dat dovadă de mare curaj cu ocaziunea incendiuluĭ de la bazarul de caritate. Tinerii domnĭ, carĭ țin la regulele high-lifuluĭ, aŭ uitat cu totul deviza „damele înainte“, și, în grija lor de a'șĭ scăpa cojocul, s'aŭ purtat brutal, făcîndu-șĭ cu forța drum printre femeile carĭ căutaŭ să ĭasă din bazar spre a nu cădea prada flacărilor.

*

Ziarul Eclair *a făcut o cercetare nepărtinitoare asupra zgomotelor scandaloase privitoare la conduita bărbaților ce s'aŭ aflat pe vremea foculuĭ în bazar și a constatat următoarele: O doamnă bolnavă încă arată prietenelor sale brațul spunîndu-le: „Aceste rănĭ provin de la loviturile de baston ale unuĭ bărbat, care m'a împins la o parte pentru a-șĭ creĭa drum“. Soția unuĭ artist a scăpat strecurîndu-se în urma unuĭ bărbat care, trîntind femeile din naintea sa la pămînt, îșĭ creĭa o cale de scăpare, călcînd peste ele. O doamnă tînără era scăpată și se afla în fața bazaruluĭ; un bărbat se repezi asupra eĭ și în plin antreŭ din năuntrul bazaruluĭ încă o lovi cu bastonul peste sîn, rănind-o. Ruda unuĭ mare financiar, trîntită la pămînt, ridică mîinile spre a se putea scula; un tînăr aristocrat, care se temea ca nu cum-va dînsa să se agațe de dînsul și să-ĭ întîrzie fuga, ĭĭ dete o lovitură atît de puternică cu piciorul, în cît spinarea tînereĭ fete maĭ poartă și a uma urma călcîĭuluĭ.*

*

Dacă aristocrațiĭ s'aŭ purtat ca niște mișeĭ, apoĭ bărbațiĭ din clasa de jos aŭ fost cu atît maĭ curagioșĭ. Să citām lucrătorul de plumb, bucătarul hoteluluĭ du Palais, vizetiiĭ și bĕĭețiĭ din grajdurile baronuluĭ Rothșild, carĭ cu primejdia proprieĭ lor viețĭ aŭ scăpat sute de femeĭ disperate de la moarte. In ultimul consiliu de miniștri s'a hotărît să se acorde lucrătoruluĭ de plumb Piquet legiunea de onoare. Camerdinerul conteseĭ Greffnule, care șĭ-a scăpat stăpîna scoțînd-o în brațe din flacărĭ, a primit de la stăpîniĭ săĭ ca dar o sută de miĭ de leĭ. Tot Parisul cere să se dea recompense eroilor de la incendiul din strada Jean Goujon. Subscripția deschisă de ziarul „Figaro“ a produs în total 1,218,015 francĭ, dintre carĭ 10.89,425 sînt destinațĭ instituțiunilor întreținute din veniturile bazaruluĭ, 84,000 celor ce s'aŭ distins ca salvatorĭ, 41. 000 orfanilor familieĭ Julian și 13,000 orfaneĭ din familia David.

Extern.

Defilarea

Trupele vor defila în ordinea următoare:

1. *Comandantul Corpuluĭ II de armată.* General E. Arion, cu statul săŭ major.
2. *Muzicile* trupelor de paradă.
3. *Plutonul ofițerilor din garnizoană,* coprinzînd: ofițeriĭ fără trupă, aceĭa aĭ diferitelor școlĭ și serviciurĭ, precum și ofițeriĭ de rezervă.
4. *Două companiĭ a școaleĭ de ofițerĭ.* Comandantul școaleĭ de ofițerĭ, locot.-colonel M. Aslan.
5. *Școala militară de artilerie și geniŭ.* Comandant locot.-colonel Aronoviciĭ.
6. *Institutul Medico-militar.* Director medic de corp de armată, Dr. Zorileanu.
7. *Școala militară de Administrație.*
8. *Școala de podurĭ și șosele.*
9. *Comandantul Diviziei 4-a Infanterie.* General I. Carcalețeanu, cu Statul săŭ Major.
10. *Batalionul No. 2 Vînătorĭ.* Comandant Major Solacol.
11. Comandantul Brigadeĭ 8-a de Infanterie, General Vasiliu Năsturel.
12. *Regimentul Mihaĭ-Viteazu No. 6.* Treĭ batalioane, Comandant Locot.-Colonel Boerescu.
13. *Regimentul IV Ilfov No. 21.* Treĭ batalioane, Comandant Colonel A. Iliotu.
14. *Regimentul Argeș No. 4.* Un batalion. Comandant Major Chicoș.
15. *Regimentul Constanța No. 34.* Un batalion, Comandant Major Anastasiu. Inspector general al Geniuluĭ, General Argetoianu, (la flancul drept al întîiĭ unitățĭ).
16. *Regimentul No. 1 Geniŭ.* Două batalioane, Comandant Colonel Culcer. Inspector general al Artilerieĭ, General Pastia M., (la flancul drept al întîiĭ unitățĭ).
17. *Comandantul Artilerieĭ Corpuluĭ II de armată.* General Macarovicĭ.
18. *Regimentul No. 2 Cetate.* 10 Companiĭ, Comandant Colonel C. Coandă. Directorul Arsenaluluĭ Armateĭ, Colonel Perticari, (la flancul drept al întîiĭ unitățĭ).
19. *Compania lucrătorilor Arsenaluluĭ.*
20. *Compania de Pompierĭ.*
21. *Regimentul No. 2 Artilerie,* 6 bateriĭ (din care una de munte). Comandant Lt.-Colonel Stroescu.
22. *Regimentul No. 6 Artilerie,* 5 bateriĭ. Comandant Lt.-Colonel Grecescu.
23. *Regimentul No. 10 Artilerie,* 5 bateriĭ. Comandant Lt.-Colonel A. Zahareanu.
24. *Escadronul No. 2 Tren,* 6 secțiĭ. Comandant Căpitan Gh. Clăbescu.

Inspectorul general al cavalerieĭ, General S. Băicoianu, (la flancul drept al întîiĭ unitățĭ). Comandantul Brigadeĭ 2-a de Călărașĭ, Colonel Zossima.

25. *Regimentul No. 4 Roșiorĭ,* 4 escadroane. Comandant A. S. R. Principele Ferdinand.
26. *Regimentul No. 3 Călărașĭ,* 4 escadroane. Comandant Lt.-Colonel P. Zlăteanu.
27. *Divizionul jandarmĭ călărĭ,* 2 escadroane. Comandant Maior Mustață.

Evenimentele din Orient

— Prin poștă —

In această rubrică dăm rezultatul tuturor corespondențelor pe carĭ le primim zilnic de la diferițiĭ noștri colaboratorĭ.

Agitația la Constantinopol

Corespondentul nostru „Greco“ din Constantinopol ne anunță că acolo domnește o mare neliniște. Pe ziturĭ s'aŭ lipit manifeste carĭ excită mulțimea și în carĭ se spune că Musulmaniĭ nu trebuĭe să verse sîngele lor în lupta contra Grecilor, din moment ce Europa e de acord de a opri pe Turcĭ ca să tragă vre un avantagiŭ din victoriile lor.

„S'aŭ adus aci—continuă corespondentul nostru—încărcațĭ de lanțurĭ guvernatoriĭ din Luros și Filipiade și comandanțiĭ satelor Șinko și Lemios, acuzațĭ cu toțiĭ de a fi fugit la primul atac al Grecilor. Se așteaptă ca eĭ să fie împușcațĭ“.

Nouĭ birurĭ

Se scrie din Constantinopol că o mare nemulțumire domnește prin cercurile bogate și sărace fără deosebire de naționalitate. E vorba de o iradea a sultanuluĭ ce trebuĭe să apară acum și prin care se vor îngreuna din noŭ birurile, introducînd taxe foarte marĭ.

Nouile taxe vor servi ca bază pentru contractarea unuĭ mare împrumut, asupra căruĭa Poarta de mult tratează cu marile case europene.

Dal.

CULISELE POLITICE

Alegerea din Ploĭeștĭ

Cîte-va persoane sosite de la Ploĭeștĭ spun că alegerea D-luĭ N. Filipescu este sigură.

D-sa are angajamentul formal al liberalilor-democrațĭ că îl vor vota, cum și acela al amicilor D-luĭ Enescu, de și se spune că aceste, pe sub mînă, combate candidatura D-luĭ Filipescu, pentru ca, chĭar dacă va reuși, să nu bată cu multe voturĭ pe candidatul guvernuluĭ.

*

De alt-fel și guvernamentaliĭ să tem mult că D. Filipescu va reuși. D. Stanian a pus în mișcare toate forțele administrațieĭ. In Ploĭeștĭ se exercită cele maĭ teribile presiunĭ. Nicĭ o dată nu s'aŭ făcut în acel oraș, și maĭ ales la colegiul I, asemenea ingerințe.

Agențiĭ comunalĭ și polițieneștĭ lucrează pe față. Eĭ nu se daŭ înapoĭ de la nicĭ un fel de amenințare.

*

Guvernamentaliĭ aŭ pornit agențĭ după toțĭ alegătoriĭ carĭ locuĭesc în județ. Se crede că la alegerea de mîĭne vor fi adușĭ toțĭ alegătoriĭ în stare de a se mișca.

S'a scris în acelaș timp și guvernuluĭ ca să trimită pentru ziua de alegerĭ pe toțĭ corifeiĭ carĭ pot avea vre-o influență în județ.

Mult preț pun guvernamentaliĭ pe alegerea de la Ploĭeștĭ.

Rep.

INFORMAȚIUNĬ

D. Caracaș, primul-procuror al tribunaluluĭ din Iașĭ, a avut ĭerĭ o lungă convorbire la ministerul de justiție cu D. Al. Djuvara.

D-sa a explicat ministruluĭ justițieĭ pe larg destrăbălarea polițieĭ ieșene și cauzele carĭ l'aŭ făcut să adreseze procurorului-general un raport atît de nefavorabil eĭ.

Nu știm dacă D. Caracaș o fi reușit să convingă pe ministrul justițieĭ; ceea ce știm însă e că permutarea acestuĭ integru magistrat e maĭ mult de cît sigură. Aceasta ca o pedeapsă pentru că a atacat poliția partiduluĭ....

La concursul pentru ocuparea catedreĭ de pedagogie de la școala normală din Bîrlad aŭ reușit D-niĭ Patriciu cu media 7.89, Velculescu cu 7.84 și Longhinescu cu 7.

Juriul a recomandat ministeruluĭ de instrucțiune pe D. Velculescu, ca maĭ apt de a ocupa această catodră, deși D-sa a ĭeșit al douilea.

Poliția din întreaga țară a executat cu sfințenie ordinul dat de D. Sturdza de a se călca legea repaosuluĭ duminecal, care prevede ziua de 10 Maiŭ ca zi de sărbătoare.

Scrisorĭ și telegrame primite din diferite orașe ale țăreĭ ne spun că, din ordinul polițieĭ, asta-zĭ prăvăliile sînt deschise.

Ne lipsesc cuvintele cu carĭ să putem califica așa cum trebuĭe noua ispravă a ignobiluluĭ.

Azĭ a sosit în Capitală D. baron de Hurter, noul consul general al Austro-UngarieĭĭÎn Bucureștĭ.

D. Hurter a vizitat ĭerĭ consulatul.

La serbarea de azĭ zece Maĭ, va lua parte și D-sa.

Ministerul de culte și instrucțiune publică a primit ĭerĭ, din partea consiliuluĭ județian din Iașĭ, un extract după procesul-verbal prin care consiliul îșĭ exprimă părerea ca clădirea școalelor din județ să treacă la casa școalelor de oare-ce împrumutul făcut nu este suficient.

Acest număr apare într'o singură ediție, fără supliment.

Amiciĭ D-luĭ Emil Costinescu anunță apropiata D-sale intrare activă în luptele politice. Pentru aceasta D-sa va demisiona de la *Banca Națională*, unde actualmente ocupă postul de director, și va începe o campanie pe față în potriva Oculteĭ. Se zice chiar că D. Costinescu va scrie o serie de articole senzaționale în privința chipuluĭ cum colectiviștiĭ conduc instituțiunile financiare și de credit.

D. deputat Gr. Iamandi stăruĭe din răsputerĭ pe lîngă D. Ferechide ca să dizolve consiliul comunal de Fălciŭ, în scopul de a fi numit președinte al comisiuneĭ interimare și apoĭ ales primar cumnatul săŭ, D. Const. Popov.

Se zice că D. Ferichide e dispus a satisface cererea D-luĭ Gr. Iamandi.

Din cauza sărbătorilor de azĭ 10 Maĭ și de mîĭne Dumineca, „Adevĕrul ilustrat“ cu data de Lunĭ, 12 Maĭ nu va apare.

Crima din strada Carol Davila

O crimă oribilă s'a comis astă noapte în strada Carol Davila din Capitală.

Victima este sergentul de noapte Marin Diaconescu, care se afla postat în acea stradă.

Iată cum s'a făptuit crima:

La circiuma D-luĭ Ilie Zaharia din acea stradă No. 11, treĭ tîlharĭ se încercaŭ astă-noapte, pe la orele 2, să spargă un zid pentru a intra înăuntru să fure.

Sergentul, care nu era departe de circiumă, auzind zgomot, se apropie pe nesimțite pentru a vedea dacă în adevăr e o încercare de spargere și, în cazul acesta, să poată prinde pe tîlharĭ.

Apropiindu-se prea mult de eĭ și voind să dea alarmă, tîlhariĭ l-aŭ înconjurat îndată și l-aŭ atacat.

Sergentul scoate imediat tesacul pentru a se apăra.

O luptă înverșunată se încinge atuncĭ între el și tîlharĭ.

Sergentul reușește să doboare pe unul la pămînt.

Unul dintre tîlharĭ, văzînd zgomotul ce se făcea și temîndu-se să nu se deștepte lumea din prejur și ast fel să fie prinșĭ, pentru a pune capăt lupteĭ scoate revolverul și trage un foc asupra sergentuluĭ.

Nenorocitul e lovit în față și cade la pămînt scăldat în sînge.

In același timp un alt tîlhar îĭ aplică o puternică lovitură de ciomag în cap și apoĭ cu toțiĭ o sterg la sănătoasă.

Azĭ de dimineață corpul sergentuluĭ a fost găsit în mijlocul strădeĭ.

S'aŭ început cercetările pentru a se descoperi criminaliĭ, carĭ se bănuĭesc a fi treĭ țiganĭ de la o fabrică de cărămidă din apropiere.

Depeșile „Adevĕruluĭ“

Poarta și armistițiul

— Serviciŭ telegrafic particular —

Constantinopol, 9 Maĭ, orele 6 seara.

Un comunicat oficial anunță că ostilitățile s'aŭ suspendat și că s'aŭ început tratările pentru încheĭerea definitivă a armistițiuluĭ. Comunicatul adaogă că Poarta ocupînd Domokos a ajuns la frontiera naturală a ofensiveĭ sale, și n'a pus decĭ de loc în joc interesele Turcieĭ, acordînd armistițiul.

Inarmările continuă. Trupe din Asia sosesc mereŭ.

Greco.

ULTIMA ORĂ

O telegramă sosită la ministerul de externe anunță că armata de sub comanda prințuluĭ moștenitor, Constantin, s'a revoltat. Prințul a fugit urmărit de rebelĭ. El abia a putut scăpa cu viață, în urma energiceĭ apărărĭ a cîtor-va devotațĭ.

Armata sărbătorește pe generalul Smolensky.

In Atena știrea a predus o mare fierbere.

Alte telegrame sosite în Bucureștĭ spun că în Atena se dă ca sigură abdicarea regeluĭ George.

Finanțe, comerciŭ, industrie

9 (21) Maĭ, 1897

Din buletinul ce publicăm maĭ la vale se poate vedea că, în afară de micĭ scăderĭ la cursul devizelor și cîte-va diferențe la cursul efectelor, cota a rămas aproape aceiașĭ.

Scrisurile Funciare Rurale de 5 la sută aŭ pĭerdut într'adevăr aproape un sfert la sută față cu cea precedentă, însă probabil se vor reculege curînd. La din contra observăm o urcare a scrisurilor Funciare Urbane de Bucureștĭ și Iașĭ, precum și a acțiunilor Bănceĭ Naționale.

Cît privește acțiunile Bănceĭ Agricole, scăderea lor se datorește faptuluĭ că administrația acesteĭ Băncĭ face apel la acționariĭ săĭ, cerînd un noŭ vărsămînt de 25 la sută asupra valoreĭ nominale subscrise, adică leĭ 125 de fie-care acțiune.

Or, se știe că o bună parte a acestuĭ efect se găsește în mîinĭ slabe și, cum nu fie-care e dispus a maĭ angaja un noŭ capital la această instituțiune, acțiunile sînt mult oferite în piață și de aci retragerea cursuluĭ.

La din contra acțiunile Bănceĭ Naționale aŭ fost căutate săptămîna aceasta și cursul lor s'a îmbunătățit cu vre-o 20 de leĭ de bucată.

Iată acum și buletinul stabilit la închiderea de aseară.

Cotează devisele:

Cec asupra	Berlin	123.55
„ „	Londra	25.20
„ „	Paris	100.25
„ „	Belgia	100.15
„ „	Viena	211.35

Efectele precum urmează:

Oblig. de stat 6 % fără cupon			102.—
Renta perpetuă	5	la sută	102.50
„ amort. externă	5	„ „	100.50
„ „ internă	5	„ „	95.25
Comunalele vechĭ	5	„ „	98.50
„ nouĭ	5	„ „	99.50
Funciare rurale	5	„ „	95.—
„ urbane	5	„ „	90.75
Urbane de Iașĭ	5	„ „	85.75
Renta amort. exter.	4	„ „	89.50
„ „ internă	4	„ „	88.50
Banca Națională			1795.—
„ Agricolă			208.—

Tendința pentru devise a rămas calmă, ĭar pentru efecte maĭ mult fermă.

Gius.

DEPLASARI

8 MAIŬ

Hotel Bulevard: N. Dumba, proprietar, Viena; G. Paulet, inginer, Liege; G. Corti, inginer, Galațĭ; d-r Sig. Strauschy, chimist, Presburg; d-r A. Veilh, chimist, Buda-Pesta; I. Braudts, chimist, Viena; colonel Valdrop, militar, Viena; A. Grolman, inginer, Dusseldorf.

Hotel Imperial: Basarabescu, comerciant, Krerge; Nicolaŭ, comerciant, Putna; Sdrulescu, comerciant, Iașĭ.

Englisch-Hotel: N. Bujoreanu, deputat, Berlin; G. Perticari, deputat, Berlin; Al. Popescu, proprietar, Caracal.

Hotel Frascati: Iorgu Radu, deputat, Fălticenĭ; general Catargiu, senator, Iașĭ; N. Constantinescu, primar, Buzăŭ.

Hotel Regal: Epurescu, deputat, Giurgiu; sub loc. Petrescu, militar, Giurgiu; G. F. Georgescu, avocat, C.-Lung; Nevlean, comerciant, Iașĭ.

Hotel Paris: Drăgișeanu, comerciant, Tirgoviște.

Hotel de France: D-ra Sifka, artistă, Viena; Braum Willibalt, comerciant, Viena; Belizar I, farmacist, Ploeștĭ; Aner Carl, inginer, Sofia; Steiner Olta, comerciant, Munchen; Singer, comerciant, B.-Pesta.

Hotel Bristol: Zarifopol, deputat, Roman; Buzdugan, magistrat, Bacăŭ; Filipescu, magistrat, Iașĭ; M. Huping, inginer, Charlottenburg; H. Hülsberg, inginer, Charlottenburg; Rhain, fabricant, Azuga; Berceanu, deputat, Brăila; R. Hamilton, mecanic, London.

Hotel Colaro: Latuphis, proprietar, Galațĭ; Nae Adamescu, proprietar, Buzăŭ.

Hotel Dacia: Angeloff, voĭajor, Viena; D. G. Popescu, comerciant, C.-Lung; C. Sterie, comerciant, Ploeștĭ; Borisi Teodorof, comerciant, Giurgiu; Badeschi, avocat, Brăila.

Hotel Metropol: Moritz Suster, voĭajor, Viena; Besteleĭ, medic, Tirgoviște; cap. C. Mehtupciu, militar, Tirgoviște; colonel Gussi, militar, Iașĭ.

Hotel Universal: D. Angelescu, comerciant, Alexandria; Rosolinios, arendaș, Călărașĭ; N. Vrelți, arendaș, Călărașĭ; Vasile Stănescu, arendaș, Călugărenĭ; Eugeniu Albert, arendaș, Călugărenĭ; T. Ciansoglu, arendaș, Călărașĭ; Oroveanu, comerciant, Sinaia.

Hotel Continental: d-r Caravia, medic, Galațĭ; Simu, inginer, Constanța; Thiergärtner, inginer, Sinaia.

Hotel Central: Negulescu, avocat, Ploeștĭ; Petre R. Manu, moșier, Bobeștĭ; Fotachi Dumitru, moșier, Ghorganĭ; Stoicescu, comerciant, Constanța.

Hotel Union: Miron Paraschivescu, moșier, Galațĭ; L. Tocilescu, comerciant, Bucovina; Carteanu, inspector al domeniilor, T.-Jiu.

Hotel Victoria: Samoil Iancu, comerciant, Ploĭeștĭ; P. Radoiu, arendaș, Alexandria; Onosa Gopianu, comerciant, Călărașĭ.

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

82

PE DRUMUL CRIMEI

Partea a treĭa

Epilog

AFARA DIN PRIMEJDIE

IV

Și gîndirile lor, pătrunzînd și maĭ mult în viitor, vedeaŭ pe Bertina și Charlot unul în brațele altuĭa.

Orĭ cît de bogat era, Richard cugetă că afecțiunea ce aveaŭ tineriĭ unul pentru altul, era prea adîncă, prea cimentată prin lungĭ și crude mizeriĭ, pentru a o putea zdrobi.

Se ĭubeaŭ de multă vreme.

Se vor ĭubi tot-d'a-una.

Cînd Milberg întrebase pe Charlot ce meserie ar voi să îmbrățișeze, tînărul răspunsese fără ezitare:

— Aș voi să fiŭ soldat. M'așĭ angaja cînd d-ta aĭ crede că instrucțiunea mea e îndestulătoare pentru a-mĭ permite ca, prin muncă, să devin ofițer.

Și cum acest răspuns 'l dăduse față de Richard și Lieta, bancherul 'l întrebase:

— Și cînd veĭ avea primul galon de ofițer, îțĭ veĭ aduce aminte de Bertina?... veĭ veni s'o cauțĭ?

— Neîndoĭelnic.....

O singură umbră maĭ dăĭnuĭa pe fericirea luĭ Charlot.

Ișĭ încredință păsul amiceĭ sale:

— Dar Criquet, bĭetul Criquet?

— Criquet e aproape de noĭ, scumpul meŭ Charlot; dar nu îndrăznește să se arate. Se teme de justiție. E vinovat, știĭ bine. Va fi condamnat.

— A părăsit pe Borowille?

— Da.... pentru a nu-l maĭ vedea nicĭ o dată. Iĭ e rușine de ceea-ce a făcut.... Ar voi să repare trecutul....

— Il vom salva, Bertina. E datoria noastră. Spuneĭ să se ascundă mereŭ. Vom aduce afacerea la cunoștința mameĭ tale și o vom ruga să procure luĭ Charlot baniĭ necesarĭ pentru a putea trece în America. Este inteligent și muncitor. Sînt sigur că de acum înainte se va purta corect. Acolo va putea trăi și, poate, va reuși să-șĭ creeze o situație.

— Ițĭ făgăduĭesc, Charlot....

Ea ezita.

Părea că maĭ are ceva de spus.

— Ce aĭ, Bertino?

— Eștĭ cu desăvîrșire fericit, Charlot?

Ișĭ plecă fruntea și roși.

— Nu, zise el încet.

— Vreĭ să-mĭ spuĭ pentru ce?

— Pentru că mă gîndesc că am ajutat pe Borowille să fure.... Atuncĭ voĭŭ crede că sînt fericit, cînd voĭŭ putea înapoĭa generaluluĭ Auberfin, ceea ce i-a luat Borowille.

Bertina îmbrățișă pe Charlot.

— Tot aceea-șĭ părere o aveam și eŭ, dragă Charlot. Spuneam asta și mameĭ. Ea știa deja despre acel furt, pentru că n'aĭ știut să i-l ascunzĭ. Iți va înțelege imediat remușcările și dorința. Fiĭ sigur. Și acum nu maĭ aĭ nimic de spus?.... Eștĭ complect fericit?...

Iĭ sărută ochiĭ.

— Da, zise el, pentru că tu încă mă ĭubeștĭ.

— Dacă te ĭubesc! zise ea. Da! bunul meŭ Charlot!

V

Soarta luĭ Criquet fu regulată dupe cum șĭ-o închipuiseră ceĭ doĭ tinerĭ.

Cu acest trecut dureros se însărcină Lietta, ajutată de Richard și Milberg, care, dîndu-șĭ demisia, îșĭ recăștigase libertatea.

E un personaj pe care nu-l putem uĭta și care a jucat un rol important în cîte-va părțĭ ale acestuĭ roman: bravul Papillon.

Bertina și Charlot îĭ eraŭ prea recunoscătorĭ pentru serviciul ce le adusese în pădurea Trelon, pentru a nu-ĭ face viața dulce.

Papillon, pe cele treĭ labe ale sale, era acum tovarășul nedespărțit al BertineĭĭÎn plimbările ce făcea pe cîmpiile Ardenes.

Luĭ Richard nu-ĭ prea venea la socoteală.

— Nu-ĭ tocmaĭ frumos prietenul tăŭ, zisese Bertineĭ.

— E adevărat, dar fără el n'aĭ fi putut să-țĭ îmbrățișezĭ astă-zĭ copila.

Și numaĭ de cît, rîzînd din toate puterile:

— Și apoĭ, dacă aĭ ști cum maĭ așteaptă să comită contrabandă!

Papillon asculta grav și mîndru.

Și Richard, surîzînd, nu maĭ stăruise.

VI

O ultimă tristeță se arătă, ca o amintire a trecutuluĭ.

Dar ea n'atingea de cît pe Maria-Tereza și Henri de Milberg.

Intr'o zi Maria-Tereza sosi la castelul din Mancorney, unde locuia Lieta și bărbatu-săŭ.

Era de o paliditate stranie.

Ochiĭ eĭ avea o căutătură de nebună.

Cînd fu singură cu Lieta, desfăcu un ziar și îĭ ceti povestirea uneĭ execuțiunĭ capitale care se săvîrșise pe piața Roquette, din Paris.

Condamnatul fusese arestat pentru un omor și în cursul ancheteĭ, fu recunoscut ca autor al maĭ multor alte assasinate și furturĭ cu efracție.

Era un mizerabil al căruĭ cinism uĭmise tot Parisul.

Acesta era Boroville.

Mergînd către ghilotină, cînd poarta Roquetteĭ se deshise, el făcu niște ochĭ marĭ și privi lung spre mulțime.

După ce rosti cîte-va cuvinte îndrăznețe, a primit lovitura fără a șovăi.

— Boroville! repeta Lieta înfiorată; căcĭ se gîndea că acesta fusese tovarășul luĭ Charlot, tovarășul fiiceĭ sale.

Dar Maria-Tereza îĭ căzu în brațe:

— Și încă nu țĭ-am spus tot...

— Ce maĭ aĭ de spus?

— Era fiul meŭ!...

Milberg se aștepta de vre-o cîte-va zile la această execuție.

Cînd ziarele din Paris îĭ aduseră această veste, el dădu fuga în camera unde lucra Charlot și îmbrățișîndu-l îĭ zise:

— Toată viața mea e în tine, Charlot... da în tine!...

— Oh! bine-făcătorul meŭ!... tatăl meŭ!.. tatăl meŭ!..

— Tatăl tăŭ, da, numește-mă, de aci înainte, tată!.

Și adăogă maĭ încet, pentru el însușĭ:

— Prin asta voiŭ uĭta totul... voiŭ repara totul!..

— SFIRȘITUL —